

Lovforslaget indeholder en række afslagsgrunde, hvorefter det enten skal eller kan afslås at fuldbyrde en nordisk arrestordre, f.eks. fordi den person, der ønskes udleveret, allerede er dømt eller frifundet for den pågældende handling, eller vedkommende er under den kriminelle lavalder. Disse afslagsgrunde svarer i vidt omfang til de afslagsgrunde, der gælder i henhold til den europæiske arrestordre, men rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre indeholder visse afslagsgrunde, som ikke findes i den nordiske udleveringskonvention.

Endvidere indeholder lovforslaget bestemmelser om, i hvilket omfang den udleverede kan drages til ansvar og videreudleveres til tredjeland for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for.

Endelig indeholder lovforslaget ændringer i proceduren for udlevering mellem de nordiske lande, herunder frister for afgørelsen om udlevering mv. Disse frister er væsentlig kortere end de frister, der gælder ved udlevering i henhold til en europæisk arrestordre.

Med lovforslaget foreslås den nordiske udleveringslov ophævet og reglerne om udlevering til de nordiske lande i stedet indsat i udleveringsloven, således at samtlige regler om udlevering fremover samles i én lov.

2. Gældende ret

2.1 Indledning

Udlevering af lovovertrædere er i dag reguleret dels i udleveringsloven, dels i den nordiske udleveringslov. Udleveringsloven gælder som udgangspunkt ikke for udlevering til de andre nordiske lande. I det omfang udleveringslovens regler om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union er mere vidtgående end reglerne i den nordiske udleveringslov, finder udleveringslovens regler dog anvendelse ved udlevering til Finland og Sverige. Udleveringsloven indeholder regler om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union (og Norden) (kapitel 2 og 3) og regler om udlevering til medlemsstater i Den Europæiske Union (kapitel 2 a og 3 a). Endvidere indeholder udleveringslovens kapitel 4 bestemmelser, der er fælles for udlevering til stater henholdsvis i og uden for Den Europæiske Union.

Udlevering til de nordiske lande er som nævnt ovenfor i dag som udgangspunkt reguleret i den nordiske udleveringslov (lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige med senere ændringer). Denne lov byg-

ger på et system af ensartede love i de nordiske lande, men der er ikke indgået en egentlig konvention mellem landene.

Alle de nordiske lande har herudover tiltrådt en række europæiske konventioner på udleveringsområdet, herunder den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering (1957-konventionen) og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme. Herudover har Danmark, Finland og Sverige gennemført Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (europæisk arrestordre).

Efter den nordiske udleveringslovs § 1, stk. 1, kan den, der i Finland, Island, Norge eller Sverige er sigtet, tiltalt eller dømt for en strafbar handling, og som opholder sig her i landet, udleveres fra Danmark til de øvrige nordiske lande. Loven omfatter dog ikke udlevering fra Danmark til Finland og Sverige, jf. § 1, stk. 2, i det omfang de særlige regler om udlevering til stater inden for Den Europæiske Union (den europæiske arrestordre), jf. kapitel 2 a og 3 a i udleveringsloven, er mere vidtgående end reglerne i den nordiske udleveringslov. Det vil i praksis sige i sager om udlevering af danske statsborgere samt i sager om udlevering for politiske lovovertrædelser.

På rådsmødet den 27. juni 2006 blev Rådet (retlige og indre anliggender) bemyndiget til at undertegne en aftale mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union og Island og Norge. Aftalen indebærer, at der i et vist omfang vil gælde regler svarende til reglerne i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre i forholdet mellem EU-medlemsstaterne på den ene side og Island og Norge på den anden side.

Gennemførelsen af aftalen vil kræve lovændringer i forhold til den gældende nordiske udleveringsordning, og en vedtagelse af lovforslaget indebærer, at Folketinget meddeler samtykke efter grundlovens § 19 til, at Danmark giver samtykke til at være bundet af aftalen mellem EU og Island og Norge. Da reglerne i den nordiske udleveringskonvention imidlertid er mere vidtgående end denne aftale, vil aftalen, hvis lovforslaget vedtages, ikke få nogen praktisk betydning i forholdet mellem Danmark og Island og Norge, da sager om udlevering mellem disse lande i så fald vil skulle behandles efter den nordiske udleveringskonvention.